

Coldplay: l'enorme globus buit

Barcelona acollirà al maig una nova gira triomfal dels britànics Coldplay, la banda més gran del planeta amb permís d'U2. Una popularitat l'augment de la qual ha anat paral·lela a la cada vegada més acusada irrellevància artística del col·lectiu liderat per Chris Martin. El molt recent 'A head full of dreams' és el punt (creatiu) més baix de la seua carrera.

Reportatge de Xavier Aliaga

El 27 de novembre es posaven a la venda les entrades per al concert de Coldplay a l'Estadi Olímpic Lluís Companys, el 26 de maig de l'any vinent. En dues hores, es penjaven el metafòric cartell d'aforament complet. I poc després, els promotors anunciaven una segona data al mateix escenari, el dia 27. Els dos únics concerts a l'Estat espanyol d'una gira de presentació del seu nou disc, *A head full of dreams*, que recorrerà 14 països d'Amèrica del Sud i Europa.

Ningú no dubta que el periple serà un èxit rotund: amb el seu anterior disc, *Ghost stories* (2014), Coldplay no girà per centrar-se en l'estudi. Hi ha ganes de directe entre els fans. I el preu de les localitats, entre 60 i 195 euros, tampoc no ha estat obstacle per als milers de seguidors que faran peregrinació a Barcelona. Com a dada, ressaltar que el 9 de setembre del 2009, durant la gira del disc *Viva la vida*, 63.000 ànimes s'aplegaren al concert dels britànics. I d'aleshores ençà, la paròquia ha crescut. Sens dubte, la banda de Chris Martin és un fenomen global, un dels màxims exponents actuals de *stadium rock*, al nivell dels

U2 de Bono: el Mylo Xyloto Tour de 2011 congregà tres milions de persones. I Coldplay seran els convidats musicals de la Super Bowl 2016, el principal esdeveniment esportiu als Estats Units.

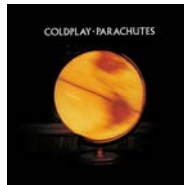
El fet que la gira s'articule al voltant del setè i pitjor disc de la seua carrera, tampoc no entrebancarà els futurs mesos de glòria. Ben al contrari. *A head full of dreams* està concebut amb una intenció deliberadament expansiva. Oficialment, és una mena de renàixer positiu de la banda després del solvent i relativament obscur *Ghost Stories*, el disc dominat per la melangia després del divorci de Martin de l'actriu Gwyneth Paltrow, la deflagració de la que se suposava la parella més perfecta del planeta. Un disc que "sona a llibertat", concebut "per tocar en viu", sosté Martin. En realitat, un disc de ràdio-fórmula, ballable i sobreproduït, amb singles eficaços, que sembla voler eixamplar encara més la massa de fans de la banda. Per la via de la degradació del discurs. De la triturració dels dots creatius i l'immens talent de Martin i els seus músics. Un assalt definitiu a les llistes d'èxits, descarat i descarnat, amb cançons amb els pitjors tics del

R&B per a les masses –la col·laboració de Beyoncé n'és paradigmàtica– i del pop més previsible i comercial. Una col·lecció enrojoladora d'*oos* i *aaas* i de trucs promocionals, com ara la participació de la mateixa Paltrow en un tall. A més a més, els pocs encerts del disc (com ara el tema titular o "Adventure of a lifetime") són deutors –pàlids reflexos, més aviat– de la dignificació de la música de ball a través de grups com M83 o Daft Punk.

Una deriva apuntada, no de manera tan oberta, en els llums rojos d'alerta de *Mylo Xyloto* (2011) i atenuada per *Ghost Stories*, un àlbum no del tot satisfactori però que recuperava la capacitat de trobar inspiració i volada en la commoció i l'intimisme. Ben mirat, Coldplay fou capaç de trobar l'excel·lència més enllà de la introspecció i el pop emocional però relativament senzill dels seus engrescadors inicis. El magnífic –contemplat amb perspectiva– *Viva la vida or death and all his friends* (2006), canviava el discurs envers una òptica més optimista i anunciava el salt poc dissimulat cap als circuits comercials, el pas a la lliga dels artistes capaços d'omplir estadis. Amb tot, aquell àlbum, i també del precedent, *X&Y* (2004), el disc que despertà les sospites entre la crítica que Martin i els seus havien pres com a model artístic i de negoci U2, encara presenten rèdits artístics innegables. Com a poc, una desena o més de cançons entre ambdós treballs dignes de tots els respectes.

Molt lluny, en qualsevol cas, de l'impacte estètic provocat pels seus dos primers discos, *Parachutes* i *A rush of blood to the head*, l'exuberant presentació en societat del carismàtic Chris Martin i la resta de talentosos i joves músics aleshores, el guitarrista Jonny Buckland, el baix Guy Berryman i el bateria Will Champion. Coldplay mai no foren una banda de culte: amb aquells àlbums, ja ocupaven llistes d'èxits i tocaven per a auditoris cada vegada més grans. Però la trajectòria posterior ha tingut més a veure amb el tarannà d'un Martin molt en el seu paper de gran estrella del rock vegetariana,

DUES JOIES I UN ÀLBUM (O DOS) RESCATABLES

Parachutes

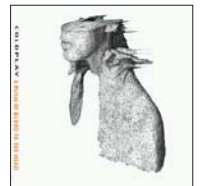
Parlophone, 2000

Des del segon zero, amb el captivador tall inicial del disc, "Don't panic", ja sabies que aquella era una banda diferent. Un pop acústic i elèctric, deutor de Travis i Radiohead, que oscil·lava entre el llanguiment eficaç i els falsets de Martin ("Trouble") a passatges d'un nervi i una intensitat colpidors ("Shiver", "Yellow"). O tot plegat: "Everything's not lost". Un debut enorme.

A Rush of Blood to the Head

Capitol / Parlophone (2002)

A la segona, sorgí l'obra magna de Coldplay. Un disc més musculós, més madurat, amb moments d'una estranya aridesa ("A whisper", "Politik"), farcit de cançons perdurables ("Clocks", "God put a smile upon your face", "Daylight", "Amsterdam"), bella concentrada ("Green eyes") i una cançó fora de catàleg, la immensa "In my place". El cim dels britànics.

Viva la Vida or death and all his friends

Parlophone (2008)

Coldplay buscaren ací públics globals sense perdre la dignitat artística. L'àlbum conté peces discutibles ("Violet Hill"), però també un fil que connecta amb un passat brillant ("42", "Lost!" o la tremenda "Yes"). I el salt cap a la llum produeix rèdits com ara "Viva la vida", la cançó pop gairebé perfecta. Vist el present, un disc reivindicable juntament amb *X&Y* (2005).

ecologista, compromesa i exemplar (*no smoke, no drink, no drugs*), amb ex-esposa modèlica a morir i famosa i amics igualment cèlebres (Jay-Z, Beyoncé), que amb la voluntat autorial i transcendent dels seus inicis. El gendre, amic o germà gran ideal que interpreta melodies adhesives per a tota la família. •

EXPO JOVE
LA CIÈNCIA MOLA!
26 Desembre - 4 Gener
www.expojove.com | expojoive.valencia | expojoivevic

Organitza: **AJUNTAMENT DE VALÈNCIA** REGIÓ DE CULTURA FESTA
Col·labora: **FESTES DE VALÈNCIA**, **FERIA VALÈNCIA**, **UCLM**